

Tot crema

Ignició, de Sergi Xirinacs

El Gall Editor i Fundació Teatre Principal de Palma, Pollença, 2008

Conec a Sergi Xirinacs des de fa bastants anys, de quan ell era regidor de Cultura de l'ajuntament de Tarragona i jo estudiava a l'Escola Municipal d'Art Dramàtic Josep Yxart, a més de ser tècnic de llengua al servei del municipi i, per tant, col·laborador circumstancial en algunes activitats del departament de Cultura. En aquella època d'actuació política, Xirinacs va tenir algunes notables intuïcions, entre elles la de començar la casa (de la Cultura) pels fonaments de la formació (l'EMAD, per exemple). Després, li vaig perdre el rastre durant una llarga temporada, fins que vaig retrobar-lo com a dinamitzador cultural, vinculat bàsicament a la Cooperativa Obrera i centrat sobretot en el camp de les arts escèniques. Durant els darrers anys, Xirinacs ha fet molts papers en aquesta auca que és el teatre, des de programador, a actor, passant per director i també autor. Les obres que fins ara havia escrit, a part d'anar sempre molt lligades al procés de muntatge, no havien arribat a veure la lletra impresa, tot i que ja se li endevinaven notables habilitats per al diàleg teatral i la invenció de situacions inquietants. El gener passat, Xirinacs va formar part de la quinzena de dramaturgs que van confeccionar l'espectacle *El mort*, per al CAER, estrenat al Teatre Fortuny. La publicació, ara, d'*Ignició* ha estat facilitada pel fet que aquest text ha guanyat el Premi Teatre Principal de Palma de Textos Dramàtics de l'any 2006 i això ens ha permès no només veure, sinó també llegir aquesta àcida comèdia. De fet, en el meu cas, una primera versió del text ja m'era coneguda de fa temps. En aquella ocasió ja m'havia semblat veure-hi habilitats singulars, que ara es confirmen amb escriure.

Crec que *Ignició* és un text que concorda plenament amb les tendències més generalitzades de la dramaturgia d'avui però que alhora se'n separa i adquireix una notable personalitat. Quan dic que hi concorda em refereixo al concepte de lleugeresa, a la brevetat i concisió de la frase, al recurs a les ambigüitats i a la tendència a no ensenyar mai totes les cartes. Quan dic, però, que se'n separa em refereixo al fet que no és una obra que se situï en l'abstracció, en la conceptualització dels temes, sinó que baixa a terra d'una manera agosarada, fins amb risc de

---

fer-ho amb excés, però amb resultats, crec jo, molt notables. Fa uns anys, davant del que potser es qualificava com una excessiva volatilitat de la dramaturgia catalana actual, des de la Sala Beckett es va organitzar un cicle d'obres ambientades a Barcelona. Sergi Xirinacs, amb *Ignició*, ha compost una obra lligada a la realitat immediata. I no només em refereixo a l'ambientació geogràfica (s'hi endevina Tarragona). *Ignició* aconsegueix bona nota en aquella operació que consisteix a convertir allò que és concret, local, en universal. Quan el personatge que es diu Montse relata que es va fer mal en posar el peu en un forat de la via pública, hi veiem una al·lusió ben immediata; el mateix quan parla de les penúries del seu grup de teatre. D'altra banda, *Ignició* no és la típica obra d'un sol tema. Té l'habilitat de sintetitzar un entramat de temes, que van des de la paròdia d'un judici, al comentari irònic del drama català contemporani, passant per aquest tema tan actual com és l'hàbit de fumar a què fa referència el títol. De passada, l'autor ha volgut dibuixar el retrat de com ell veu la situació del teatre a Tarragona. Com que tot això ha estat fet amb ofici, i com que la manera de parlar dels personatges (que és el més important en una obra de teatre de text) resulta aboslutament coherent i creïble, no podem més que esperar una continuació afortunada a aquesta primera obra editada. Que així sigui.

JOAN CAVALLÉ

Publicat al diari *El Punt* el 19 de gener de 2009